

[Indenrigs- og boligministeren.]

bragte om sindssygehospitalerne, udtalte jeg mig temmelig udførligt om disse ting, og jeg sagde dengang om den nuværende ledelse — jeg vil gerne citere det ordret —:

„Kaster vi blikket tilbage over de mange år, hvor direktør Brøchner-Mortensen har ledet vore sindssygehospitaler, har en stor del af hans bestræbelser været rettet imod at få bevillingsmyndighederne til at forbedre hospitalerne. Hans forslag til modernisering af og nybygninger ved Viborg sindssygehospital og hans bestræbelser for at få et nyt sindssygehospital i Nørrejylland viser dette.“

Jeg synes, at denne udtalelse viser, hvad jeg mener om ansvaret for den situation, sindssygehospitalerne ligger i. Jeg forstår derfor ikke rigtigt, at det ærede medlem vil bebrejde mig manglende forståelse herfor. Jeg vil lige tilføje, at overlæge Clemmesen ikke er overlæge i sundhedsstyrelsen, men derimod konsulent, og at de udtalelser, han har fremsat eller måtte fremsætte om vort sindssygevæsen, naturligvis ganske må stå for hans egen regning.

Det ærede medlem hr. M. Larsen gjorde nogle bemærkninger om Koldinghus slot. Jeg tror, at vi i indenrigsministeriet vil komme i forhandling med museumsbestyrelsen, og at der under disse forhandlinger vil blive lejlighed til at undersøge, om der er finansielle muligheder for at opfylde det ærede medlems ønsker.

Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen spurgte, hvorfor der ikke var givet materialebevilling til udvidelse af Skive havn og til skolebyggeri i Sundby-Hvorup kommune. Med hensyn til Skive havn kan jeg oplyse, at der i april måned 1949 blev ansøgt om materialebevilling til en udvidelse af havnen med samlede omkostninger på 4 mill. kr., heraf 1½ mill. kr. til første etape. Sagen blev forelagt ministeriet for offentlige arbejder, der i maj 1949 meddelte byrådet, at man bl. a. under hensyn til beskæftigelsesforholdene ikke mente at kunne tillade, at banegårdsflytningen og havneudvidelsen blev påbegyndt samtidig, og det blev da banegårdsflytningen, som blev sat i gang. Om havnesagens videre behandling kan jeg iøvrigt oplyse, at man fra vandbygningsdirektoratets side havde forskellige tekniske indvendinger mod projektets udformning, bl. a. fordi bundforholdene er meget vanskelige. Sagen har derfor været genstand for såvel skriftlige som mundtlige forhandlinger med byrådet og havneingeniøren, der nu er i færd med at udarbejde et revideret projekt.

Hvad angår spørgsmålet om materiale-

bevilling til skolebyggeri i Sundby-Hvorup kommune, kender vi i indenrigsministeriet og for den sags skyld også i undervisningsministeriet kun een sag, nemlig vedrørende en ombygning af Thistedvejens skole. Denne skole var under krigen beslaglagt af tyskerne og blev i årene efter besættelsen benyttet som husvildebolig. I forbindelse med en omfattende istandsættelse af skolen ansøgte der om tilladelse til installation af centralvarme, en ansøgning, som i første omgang blev afslået under hensyn til den dengang yderst vanskelige forsyningsituation med hensyn til rør og radiatorer. Men da undervisningsministeriet anbefalede en fornyet ansøgning og materiale-situationen var lettet, blev der den 7. juli i år givet materialebevilling. For et par dage siden er der desuden givet materialebevilling til en mindre tilbygning på 40 m².

Det ærede medlem hr. Søren Andersen fremsatte en interessant teori om, at byggeomkostningerne er stigende fra den nordvestlige til den sydøstlige del af landet. Jeg tror ikke, denne teori kan holde for en nærmere analyse. De indkomne andragender om statslån tyder ikke på, at der er en sådan tendens. F. eks. er omkostningerne i Aarhusområdet almindeligvis forholdsvis lave. Selvfølgelig spiller transportudgifterne en stor rolle, ikke mindst for tunge materialer som mursten og cement; derfor vil priserne komme til at ligge lidt højere i København end i det øvrige land. Dertil kommer, at der i de overenskomstmæssige lønftaler er forskel på lønningerne i hovedstadsområdet, købstæderne og landdistrikterne, og den forskel i byggeomkostningerne, det ærede medlem mener at have set fra egn til egn, er vel så mest iøjnefaldende, hvis man sammenligner hovedstadsområdet, købstæderne og landdistrikterne.

Jeg gør mig ikke større forhåbninger om, at det vil være muligt for mig i et svar til mine strengeste kritikere, de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Kjærbøl, at overbevise dem om, at de har uret. Jeg er sikker på, at mine argumenter blot under en eller anden form vil indbringe mig det snart klassiske svar: ja, men alligevel. På den anden side er der i de ærede medlemmers indlæg påstånde, som jeg af hensyn til offentligheden finder det rigtigt at underkaste en nærmere vurdering.

Der er en naturlig sammenhæng mellem byggeriets stilling og den boligpolitik, der bliver ført i landet. Man kan ikke vente, at boligbyggeriet skal kunne opretholdes i hele den udstrækning, arbejdskraft og materialer tillader, hvis byggeomkostningerne stiger så